

T. Takács Zsuzsa: Csillagfény az éjszakában

Száguldott a levegőben! Hallotta a szél süvítését és érezte a hópelyheket az arcán, miközben a háztetők felett repült.

Mosolyogva élvezte a féktelen szárnyalást, viszont nem tudta felidézni, hogy hogyan került ide?

Csak arra emlékszik, hogy egy bevásárló központban sétálgatott a karácsonyi forgatagban és beült a moziba. Fura volt, hogy egy idős nő a jegyszedő és pont úgy nézett ki, mint gyerekkorában abban a moziban, ahol tízszer megnézte a „Csillagok háború”-ját és biztos volt benne, hogy léteznek földönkívüli civilizációk.

Mindig vágyott arra, hogy repülhessen. Nemcsak itt a Földön, hanem felfedezhesse az űrt, idegen lények otthonait.

Gyerekkori álom volt. Jólmenő vállalkozó lett. Tele van pénzzel, de minek? A felesége nemrég meghalt. Nem lehetett gyerekük, bármennyire is vágytak rá. Pedig, ha gyereke született volna, mi mindet meg tudott volna adni neki, szeretetet, otthont és szabadon szárnyaló lelket.

Gondolataiból az rángatta vissza a valóságba, hogy a szédítő, havas repülés egy villanással átváltott vakító napsütéssé, párás, forró levegőjű tengerparttá. Hirtelen Floridában találta magát, az űrközpontban, egy sajtótájékoztatón.

Az űrhajósok egyenruhában ültek egy hosszú asztal mögött, az újságírók kérdéseinek és a vakuk villogásának keresztútjében.

– Adam parancsnok! Igaz, hogy ön kelet-európai és árva volt? – szólt a kérdés az izmos, szőke, kék szemű parancsnokhoz.

– Így igaz! – felelte és könnybe lábadt a szeme, ahogy a nevelőapjáról kezdett beszélni. – Budapesten nőttem fel. 8 éves koromban fogadott örökbe apám, akinek azt is köszönhetem, hogy itt lehetek. Az első közös karácsonyunkra egy távcsövet kaptam tőle és együtt néztük a csillagokat. Amikor azt mondtam neki, hogy űrhajós leszek, nem azt válaszolta, hogy ne álmodozzak, hanem azt, hogy tanuljak jól és sportoljak. Bármilyen lehet belőlem, akár a csillagokat is elérhetem. Miatta is vagyok most itt, az első Mars-expedíció kapitányaként.

– Vége van a filmnek! – rázogatta valaki.

Levette a 3D-s szemüvegét. Üres volt a moziterem, már csak ő ült a nézőtéren és az idős jegyszedő nő rázogatta a vállánál, hogy felébredjen a szendregésből. Ugyanis elaludt a filmen.

Ez volt az első 3D-s film, amire beült a moziba. A „Karácsonyi ének” című volt. Úgy indul a film, mintha repülnénk a háztetők felett, miközben hópelyhek hullanak körülöttünk. 3D-ben fantasztikus élmény. Belekapaszkodunk a szék karfájába, aztán meg legszívesebben kapkodnánk a szállodosó hópelyhek után, miközben két oldalról, a falakba rejtett hangszórókból süvít a szél.

Kissé szédelegve állt fel. Nem emlékezett a filmre, csak valami űrhajós történetre.

Kifelé menet éppen egy osztálynyi gyerek jött ki a szomszédos moziteremből.

A tülekedésben egy szőke, kék szemű kisfiú elesett, mert a folyosó plafonjára festett csillagos eget nézte elámulva.

Odaugrott és felsegítette.

– Jól vagy? Nem ütötte meg magad? – kérdezte aggódva, s miközben a kisfiú kék szemét nézte, arra gondolt, hogy mintha már látta volna valahol ezt a tiszta, őszinte tekintetet.

A gyerek megköszönte neki a segítséget és miközben távolodott tőle, hallotta, hogy azt mondja az egyik társának, hogy pont ilyen apáról álmódott, mint ez a bácsi. Ő.

A tanárnőjük, amikor mellé ért, megjegyezte neki, hogy a kisfiú, Ádám árva és rajong az űrhajózásért.

– Meg fogom látogatni – mondta önkéntelenül, és ahogy kimondta, melegség járta át a szívét.

Meglátogatja karácsonykor. Akár magához is vehetné! Taníttatná és szeretné. Segíthetne neki elérni a csillagokat.

Mosolyogva indult hazafelé, hátra sem nézve.

A jegyszédőtől elfelejtett elköszönni, pedig ha hátra pillantott volna, talán látja, ahogy a jegyszédő nő teste vibrálni kezd, egyre átlátszóbbá válik, s végül egy pillanatnyi villanással szertefoszlik, hogy a csillagutazó átröppenjen egy térben és időben távoli helyre, a Marsra, üdvözölni az emberiség küldötteit, mindenekelőtt a szőke, kék szemű parancsnokukat, Ádámot.